

Arrest

nr. 260 302 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE loco advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraanse staatsburger afkomstig uit Neyriz. Tijdens de kiescampagnes van de presidentsverkiezingen in 1388 (de verkiezingen werden gehouden op 12 juni 2009) waarbij u promotie maakte voor Moussavi raakte u soms betrokken bij een ruzie of een vechtpartij. U groeide op in een gelovig islamitisch gezin, maar begon uw geloof te verliezen aan het einde van uw legerdienst, rond 1384 (volgens de Perzische tijdsrekening, komt overeen met 2005/2006 volgens de westerse tijdsrekening). U was nieuwsgierig naar religie en wou er meer over te weten komen. In 1388 (2009/2010) of 1389 (2010/2011) kreeg u het boek '23 jaar' geschreven door Ali Dasjti van een vriend van u, M. D. (...). Dit boek bespreekt op een kritische manier enkele thema's die in de

koran voorkomen. U was in shock na het lezen van dit boek en had het gevoel dat dit boek uw geloof in de islam om zeep had gebracht. In 1390 (2011/2012) werd u gearresteerd in Neyriz omwille van uw activiteiten op sociale media, zoals Facebook en uw contacten met sommige minderheden zoals Bahai. U werd 48 uur vastgehouden en nadien vrijgelaten. In 1391 (2012/2013) of 1392 (2013/2014) kreeg u via de schoonzoon van uw broer, M'. R. (...), nog andere boeken over religie. Zo kwam u tot de conclusie dat u niet meer in een religie zou geloven. U nam niet meer deel aan islamitische feesten en activiteiten. Ongeveer zes jaar geleden besloot u om een koran te verbranden. U liet zich hiervoor inspireren door het onderzoek dat u gedaan had naar de islam en door de schrijver Ahmad Kasravi, die zelf een boekverbranding had gehouden. Het was een symbolische stap voor u waarbij u uw angsten en taboes verbrandde. Dit herhaalde u zo'n 20 tot 30 keer. Na twee jaar vertelde u aan uw vriend Mo. N. (...) voor het eerst over deze verbrandingen. Later besprak u dit met uw andere vrienden M. D. (...) en W. M. (...). U besloot om vier of vijf jaar geleden enkele verbrandingen te fotograferen en te filmen. U wou uw vrienden met deze beelden moed geven en hun angst wegnemen om hetzelfde te doen. U merkte aan hun houding en manier van spreken dat u in uw opzet geslaagd was. U vreesde echter in de problemen te komen als meer mensen dit te weten zouden komen, dus wanneer zij u uitnodigden om samen een boekverbranding te houden, hield u de boot af. Ongeveer twee jaar geleden heeft u wel eenmaal boeken verbrand samen met Mo. (...).

Ongeveer twee of drie maanden nadat u in shahrivar 1397 (augustus/september 2018) een huis huurde in Babol kwam uw huisbaas, een geestelijke, zonder aankondiging binnen in uw huis om vruchten te plukken in uw tuin. U schrok hiervan, dacht eerst dat er inbrekers waren en wees uw huisbaas erop dat hij niet zonder uw toestemming het huis mocht binnenkomen. Hierop ontstond er een discussie en de zoon van de huisbaas bedreigde u met een mes. De politie kwam ter plaatse en wees uw huisbaas erop dat hij niet in zijn recht was en als geestelijke gezichtsverlies zou lijden als er een proces-verbaal zou worden opgesteld. Uiteindelijk konden de gemoederen bedaard worden en diende u geen klacht in. Vier of vijf maanden later was u een koran aan het verbranden in uw tuin. Opeens zag u dat uw huisbaas de tuin was binnengekomen, al filmend met zijn gsm. Hij begon te roepen dat hij u van achter de haag had bezig gezien en dat hij de politie ging bellen. Tevens begon hij luid op de burens te roepen. U schrok, doofde het vuur en gooide de resten in de waterput in uw tuin. U duwde uw huisbaas aan de kant, ging naar uw wagen en reed vervolgens weg naar een stuk grond dat u bezat en waarvan niemand af wist. U ging later die dag zoals gebruikelijk uw vrouw ophalen na haar werk en vertelde haar naar haar ouders te gaan en niet naar huis terug te keren. Uzelf keerde naar uw stuk grond terug. U boekte een last-minute ticket naar Turkije. Die nacht ging u naar uw schoonouders om te douchen en te eten. Uw vrouw zette u vervolgens af aan het station, waarna u met een taxi naar Teheran ging. U verschool zich enkele uren in Teheran en nam 's avonds op 22 tier 1398 (13 juli 2019) een vlucht van Teheran naar Turkije. De smokkelaar in Turkije zei u uw paspoort te vernietigen en weg te gooien, wat u ook deed. Vanuit Turkije bereikte u Griekenland, waar uw vingerafdrukken werden genomen en u drie maanden in de gevangenis zat. Tijdens uw verblijf in Griekenland werden uw Facebook- en Instagramaccount gehackt, u weet niet door wie. U had enkele boodschappen en scheldtirades ontvangen van een oude vriend, u weet niet of de hack hiermee in verband staat. U maakte nieuwe Facebook en Instagramaccounts aan, onder de naam K. Z. (...) en K'. (...), waar u berichten tegen het regime en de religie op post. Nadien reisde u verder naar België waar u op 2 december 2019 aankwam en op 3 december 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In de eerste maanden na uw vertrek uit Iran hoorde u van uw echtgenote dat de autoriteiten tweemaal bij uw schoonfamilie in Babol zijn langs geweest om naar u te vragen. Half augustus 2020 hoorde u van uw moeder dat de autoriteiten tevens tweemaal zijn langs geweest bij uw broer H. (...) in Neyriz om te horen of hij wist waar u zich bevond. U vreest bij terugkeer geëxecuteerd te worden omwille van de religieuze boekverbranding die uw huisbaas filmde.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje), een kopie van uw huwelijksboekje, een kopie van uw legerkaart, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw huurcontract van uw huis in Babol, een kopie van een verzekeringsdocument van uw werk, een kopie van uw orgaandonorkaart, twee foto's waarop boeken worden verbrand, een filmpje waarop een koran wordt verbrand en een filmpje waarop een koran wordt vastgehouden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de door u ondernomen boekverbrandingen. Zo stelde u aanvankelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat een vriend van u, Mo. N. (...), vanaf het begin van alles op de hoogte was (NPO II p. 4). Later beweerde u evenwel dat u pas twee jaar nadat u startte met het verbranden van religieuze boeken aan hem hierover vertelde (NPO II p. 11). Verder verklaarde u foto's en filmpjes te hebben genomen van uw boekverbrandingen om uw vrienden te inspireren. U merkte dat ze angst hadden en wou hen geruststellen en moed geven door hen foto's en filmpjes te tonen (NPO II p. 5-6). Het is dan ook opmerkelijk dat u vervolgens niet weet of uw vrienden W. (...) en M. (...) ooit religieuze boeken hebben verbrand nadat u die foto's aan hen liet zien. U heeft het zelfs nooit aan hen gevraagd omdat u er niet aan dacht dat te vragen (NPO II p. 5).

Voorts mag het op zijn minst verbazen dat u het risico nam in de tuin van uw huis dat grenst aan de huizen van de familie van uw huisbaas, die geestelijke is, religieuze boeken te verbranden. Uw verklaring dat uw huisbaas enkel in de vakanties bij zijn familie is en u niet verwachtte hem snel te zien door het gezichtsverlies dat hij geleden had door jullie confrontatie van enkele maanden eerder (NPO II p. 17), doet geen afbreuk aan het risico dat u liep door dergelijke activiteiten uit te voeren in de onmiddellijke nabijheid van de familie van uw huisbaas, te meer daar blijkt uit uw verklaringen dat u over een ander stuk grond beschikte waar niemand van af wist (NPO II p. 15).

Uw vluchtrelaas wordt verder ondermijnd daar blijkt dat de chronologie van uw vluchtmotieven en uw vertrek uit Iran niet overeenkomen. U plaatste het eerste conflict met uw huisbaas twee of drie maanden nadat u er was gaan wonen, zijnde aban of azar 1397, wat overeenkomt met de periode oktober/november/december 2018. U werd vervolgens vier of vijf maanden na dit eerste conflict door uw huisbaas betrappt, wat overeenkomt met de periode maart/april/mei 2019. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u de dag nadat u betrappt werd uit Iran vertrok (NPO II p. 14-15). U stelde echter pas op 22 tier 1398 oftewel 13 juli 2019 vertrokken te zijn uit Iran (NPO I p. 5). Dat u er niet in slaagde de evenementen die hebben geleid tot uw vertrek uit Iran op een coherente tijdslijn ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Verder weet u niet of uw huisbaas nog verdere stappen heeft ondernomen tegen u, noch of de Iraanse autoriteiten stappen hebben ondernomen (NPO II p. 16-17). U heeft hier niet meer naar geïnformeerd bij uw familie of vrienden. U verklaarde uw houding door te stellen dat u wel ingelicht zou zijn als er een officiële klacht of oproepingsbrief zou opgemaakt zijn. Tevens stelde u depressief te zijn van het hele verhaal, u heeft nachtmerries en paniekaanvallen. Als u met uw familie praat, wilt u louter even met hun praten en hun stem horen. Dergelijk nieuws over eventuele ondernomen stappen door uw huisbaas of de Iraanse autoriteiten zou u enkel maar meer van uw stuk brengen (NPO II p. 17). Echter van een verzoeker die de dood vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst mag verwacht worden dat hij zich spontaan informeert over de elementen die deel uitmaken van de kern van zijn vluchtrelaas en zijn vrees. Uw houding valt dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw vluchtrelaas.

Wat betreft uw activiteiten op sociale media - u heeft een Facebook, Instagram, Twitter en Youtube account - dient allereerst aangestipt dat u deze accounts niet op uw eigen naam heeft staan, maar op de naam 'K. Z. (...)', 'K'. Z. (...) en 'in de naam van de lieve vergevende mens' (NPO I p. 4, 16). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Verder blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Uit niets blijkt echter dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw sociale media, die zoals reeds aangehaald niet op uw eigen naam staan. Dat enkele van uw accounts gehackt werden doet hier geen afbreuk aan, u weet immers niet door wie uw accounts werden gehackt (NPO I p.4). Aldus kan hieruit geenszins a priori een actueel risico afgeleid worden. Uw arrestatie in 2011 van 48 uur, zoals u op de DVZ aanhaalde, ten gevolge van activiteiten op sociale media en uw contacten met minderheden, laat evenmin toe te besluiten tot een actueel risico. Hoewel u nadien nog jaren actief was op sociale media, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor nog problemen heeft gekend. De arrestatie van 2011 betreft ook geenszins uw vluchtaanleiding. U bleef immers nog tot 2019 in Iran (NPO I p. 5). Voor de DVZ verklaarde u bovendien dat deze arrestatie uit 2011 niets te maken heeft met uw vrees in geval van terugkeer naar Iran (Vragenlijst CGVS, afgenomen op de DVZ, vraag 3.1).

Wat betreft uw betrokkenheid bij politieke kiescampagnes en de ruzies en discussies die hier af en toe mee gepaard gingen, dient opgemerkt dat u hiervan geen gevolgen meer heeft ervaren nadat u met deze politieke activiteiten stopte in 2009 (NPO I p. 7).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, afkomst, huwelijk en legerdienst worden niet betwist, noch dat uw huisbaas diefstal pleegde in uw tuin. Het verzekeringsattest van uw werk en uw orgaandonorkaart houden geen verband met uw vluchtredenen (NPO II p. 3). Uw huurcontract wijst louter op het feit dat u een huis huurde. De video waarin u met een boek in uw hand uitleg geeft kan geen context bieden over waar en wanneer deze video is opgenomen. U beweerde dat u deze video aan een radio- en tv-zender 'Mani' had bezorgd. U deed dit echter anoniem en weet verder niet wat deze zender met uw video heeft gedaan (NPO II p. 9). Er werd u gevraagd om de correspondentie tussen u en de zender aan het CGVS te bezorgen, wat u tot op heden niet gedaan heeft. De video waarin enkele boeken op een gasbrander worden verbrand, kan evenmin duidelijkheid scheppen over de context waarin deze video is opgenomen. Dat u deze video's op uw Youtube account postte doet geen afbreuk aan de reeds gedane vaststellingen over uw sociale media.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens meent zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt uiteengezet waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas aangezien (a) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de boekverbrandingen, (b) het mag verbazen dat verzoekende partij het risico nam in haar tuin religieuze boeken te verbranden terwijl deze grensde aan de woning van de familie van haar huisbaas die een geestelijke was (en haar eerder had belaagd), (c) de chronologie van haar vluchtmotieven niet overeenkomen met haar vertrek uit Iran, en (d) zij niet weet of haar huisbaas en/of de Iraanse autoriteiten nog stappen tegen haar hebben ondernomen; (ii) er geen indicaties zijn dat zij omwille van haar activiteiten op sociale media door de Iraanse autoriteiten wordt gevisieerd aangezien (a) verzoekende partij niet haar eigen naam gebruikt op haar accounts, (b) uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren, (c) uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten op sociale media, (d) de hack van een aantal accounts geen afbreuk doet aan deze vaststelling, en (e) haar arrestatie in 2011 evenmin laat besluiten dat er een actueel risico bestaat aangezien zij nadien nog jaren actief was op sociale media zonder dat zij hierdoor nog problemen heeft gekend, de arrestatie in 2011 geenszins haar vluchtaanleiding was, zij nadien nog tot 2019 in Iran heeft verbleven, en zij bij DVZ verklaarde dat haar arrestatie uit 2011 niets te maken heeft met haar vrees in geval van terugkeer naar Iran; (iii) zij geen gevolgen meer heeft ervaren als gevolg van haar betrokkenheid bij politieke kiescampagnes en ruzies en discussies nadat zij haar politieke activiteiten stopte in 2009; en (iv) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Wat betreft de verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas betreffen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in haar verklaringen wijt aan het tijdsverloop sinds de feiten en het gegeven dat zij soms “*verward en verloren*” was, wijst de Raad er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Een loutere verwijzing naar het tijdsverloop sinds de feiten kan derhalve geenszins de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties verklaren. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen medische attesten voorlegt waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en

volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag bovendien worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren naar plaats en tijd indien zijn relaas op de waarheid berust, ook al hebben de gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt verder dat haar profiel als tegenstander van het Iraanse regime niet wordt betwist. Zij wijst erop dat uit informatie blijkt dat tegenstanders van het regime in Iran vervolgd worden en dat de Iraanse geheime diensten ook zeer actief zijn buiten hun grondgebied (zie bijlagen 3, 5-8 en 10 van het verzoekschrift). Zij duidt tevens op de algemene mensenrechtensituatie in Iran zoals die blijkt uit een rapport en een artikel van *Amnesty International* (bijlagen 4 en 9 van het verzoekschrift). Verzoekende partij wijst op haar activiteiten op sociale media en stelt zij dat het regelmatig plaatsen van berichten die expliciet gericht zijn tegen het Iraanse regime haar in aanzienlijke mate in gevaar brengt. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij stukken die moeten aantonen dat zij de islam en de Iraanse overheid bekritiseert heeft (bijlage 13 van het verzoekschrift). Zij meent dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn of hiervan in de toekomst op de hoogte zullen worden gesteld. Verzoekende partij verwijst naar de *“COI Focus”* betreffende *“Iran – Internetmonitoring en sociale media”* d.d. 5 november 2019 en stelt dat hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt. Verzoekende partij meent dat het meer dan waarschijnlijk is dat zij reeds geïdentificeerd is als eigenaar van de accounts op sociale media. Zij merkt op dat zij er haar bijnaam K. gebruikt en brengt stukken bij waaruit moet blijken dat zij bekend staat onder deze bijnaam (bijlage 12 van het verzoekschrift) en informatie over het gebruik van bijnamen in Iran (bijlage 14-15 van het verzoekschrift). Daarnaast onderstreept zij nog dat zij ook video's van de verbranding van religieuze boeken naar een radiozender 'Mani' stuurde die in Europa actief is. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij in dit verband haar brief naar de radiozender 'Mani' (bijlage 11 van het verzoekschrift). Dat zij gevaar loopt, blijkt volgens haar duidelijk uit het feit dat de autoriteiten na haar vertrek meerdere keren haar familieleden hebben bezocht. Zij wijst ten slotte nog op haar arrestatie in 2011, stellende dat zij hierdoor bij de Iraanse autoriteiten bekend staat als een tegenstander van het Iraanse regime.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, aangezien aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, geenszins is aangetoond dat verzoekende partij op het moment van haar vertrek door de Iraanse autoriteiten werd geviseerd. Evenmin zijn er concrete en geloofwaardige indicaties dat zij na aankomst in België in de aandacht is komen te staan van de Iraanse autoriteiten of dat zij momenteel door de Iraanse autoriteiten wordt gemonitord. Ook toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar activiteiten op de sociale media, ze in staat zouden zijn de gebruikte profielen aan haar te linken, ze aanstoot zouden nemen aan de inhoud van haar profielen of haar omwille van deze posts zouden viseren.

Waar verzoekende partij verwijst naar de *“COI Focus”* betreffende *“Iran – Internetmonitoring en sociale media”* d.d. 5 november 2019 – dewelke door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 3) – en meent dat hieruit blijkt dat zij omwille van haar activiteiten op internet wel degelijk gevaar loopt aangezien hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde COI Focus het volgende wordt gesteld: *“Verschillende geraadpleegde bronnen geven aan dat oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat dat dit waarschijnlijk enkel gebeurt bij deze activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met de politieke oppositie in Iran zelf. Bovendien is het risico van een cyberdissident in het buitenland recht evenredig met de aard van de kritiek en het aantal volgers dat men heeft.”* (p. 26). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt nergens dat zij tot de 'activisten met een hoger profiel' kan worden gerekend of dat zij connecties zou hebben met de politieke oppositie in Iran zelf. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij in 2009 stopte met haar politieke activiteiten, dat zij haar atheïstische opvattingen enkel deelde met personen uit haar naaste omgeving en dat zij op sociale media uit eigen beweging posts plaatste en dat deze niet gekaderd waren in een breder netwerk van (politieke) oppositie. Evenmin toont verzoekende partij aan dat haar posts een dermate ernstige kritiek op het Iraanse regime bevatten of dat zij een dusdanig breed publiek bereikte, dat de Iraanse autoriteiten zich genoodzaakt zouden zien in te grijpen.

Wat betreft de stukken die verzoekende partij neerlegt om aan te tonen dat haar bijnaam 'K.' is (bijlage 12 van het verzoekschrift) en die toelichting geven bij Arabische namen en het naamsysteem in islamitische landen (bijlagen 14-15 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad vooreerst dat waar verzoekende partij een aantal stukken neerlegt die *printscreens* van online gesprekken lijken te betreffen, deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging. Verder merkt de Raad op dat het document opgesteld te Poelkapelle, waarin een aantal personen verklaren dat zij verzoekende partij aanspreken met de naam K., hoogstens kan bevestigen dat verzoekende partij in haar omgeving bekend staat onder deze bijnaam. Uit niets blijkt evenwel dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn dat zij bekend staat onder deze naam, dat zij onder (varianten van) deze bijnaam profielen heeft op de sociale media en/of dat ze haar omwille van deze profielen zouden viseren. Dient ook nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich op sociale media nog van andere aliassen bedient, waaronder '*in de naam van de lieve vergevende mens*', dewelke bezwaarlijk eenduidig tot verzoekende partij te herleiden valt.

Omtrent de stukken die verzoekende partij bijbrengt die moeten aantonen dat zij duidelijk de islam en de Iraanse overheid heeft bekritiseerd (bijlage 13 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat dit louter *printscreens* betreffen van een aantal video's dewelke niet vergezeld worden door enige concrete toelichting. Deze stukken zijn dan ook niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partij een e-mail bijbrengt waaruit moet blijken dat zij contact had met de zender 'Mani' (bijlage 11 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dit stuk hoogstens aantoonst dat verzoekende partij een e-mail met enkele foto's en video's naar het algemeen e-mailadres van de zender heeft gestuurd. Zoals in de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld, deed verzoekende partij dit anoniem en weet zij niet wat de zender met de video's heeft gedaan. Ook uit de e-mail blijkt dat verzoekende partij zich bij het verzenden van deze e-mail bediende van een e-mailadres waaruit haar ware identiteit (H. Z.) niet blijkt. De neergelegde e-mail verandert bijgevolg niets aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partij stelt dat uit het feit dat de autoriteiten na haar vertrek meerdere keren haar familieleden hebben bezocht duidelijk blijkt dat zij gevaar loopt, benadrukt de Raad dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze beweerde bezoeken aangezien ze voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoekende partij, met name haar aanvaring met haar huisbaas.

Ten slotte kan verzoekende partij evenmin volstaan met een verwijzing naar haar arrestatie in 2011 van 48 uur om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Iran wel degelijk gevaar loopt. Immers dient dienaangaande gewezen te worden op de pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing dat (i) hoewel verzoekende partij nadien nog jaren actief was op sociale media, nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij hierdoor nog problemen heeft gekend, (ii) deze arrestatie geenszins haar vluchtaanleiding betreft nu zij nog tot 2019 in Iran bleef, en (iii) verzoekende partij zelf aangaf dat deze arrestatie uit 2011 niets te maken heeft met haar vrees in geval van terugkeer naar Iran.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat zij omwille van haar overtuigingen of activiteiten in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat of zal komen te staan.

De Raad wijst er nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.6. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat het loutere feit dat men Iran is ontvlucht en in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend al een indicatie kan zijn voor verraad en dus een reden voor vervolging, wijst de Raad er evenwel op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de "*COI Focus*" betreffende "*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" d.d. 30 maart 2020 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1), blijkt dat een verzoek om internationale bescherming *an sich* geen belemmering of probleem vormt bij terugkeer naar Iran. Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.2.7. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat men van haar niet kan verwachten dat zij haar politieke en religieuze overtuigingen geheim houdt in Iran en dat zij desbetreffend een discrete houding aanneemt, wijst de Raad er vooreerst op dat 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Daarnaast benadrukt de Raad dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de

eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het bestaan van op islamitische (en politieke) normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende (gewoonte)regels in Iran uitmaken, volstaat niet om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in hoofde van verzoekende partij indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad wijst er in deze op dat verzoekende partij reeds in 2006 haar geloof begon te verliezen en uiteindelijk in 2010 volledig afstand deed van haar geloof. Met betrekking tot haar politieke activiteiten liet verzoekende partij optekenen dat zij er reeds in 2009 afstand van deed. Desondanks bleef verzoekende partij nog tot 2019 in Iran zonder dat er geloofwaardige en of concrete elementen waren waaruit bleek dat zij omwille van haar religieuze en politieke opvattingen en de manier waarop zij deze beleefde op een dusdanige wijze werd behandeld dat haar mensenrechten werden geschonden of haar menselijke waardigheid ernstig in het gedrag kwam. Verzoekende partij kan dan ook niet volhouden dat zij enkel vervolging kan vermijden door afstand te doen van haar religieuze en politieke opvattingen. Evenmin kan zij volhouden dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een dusdanige discretie aan de dag zou moeten leggen dewelke niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht of die haar fundamentele rechten zou schenden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat haar familie 'extreem religieus' is en haar positie ten opzichte van de islam niet begrijpt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan een blote bewering en dat zij geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat zij omwille van de religieuze opvattingen van haar familie voor vervolging dient te vrezen.

2.2.9. Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 27 juli 2020 en 3 september 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Per aanvullende nota van 10 augustus 2021 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken bij waarmee zij haar politieke activiteiten tegen de Iraanse regering wilt aantonen. Zij brengt *printscreens* bij van publicaties tegen het Iraanse regime op haar sociale media (bijlagen 1-21 van de aanvullende nota). Zij merkt tevens op dat zij een verscheidenheid aan sociale netwerken gebruikt, waaronder Facebook, Instagram en Twitter (bijlagen 39-41 van de aanvullende nota). Verder legt verzoekende partij verschillende chatgesprekken neer met dhr. F. (bijlagen 22-28 van de aanvullende nota). Verzoekende partij duidt erop dat dhr. F. een Iraans-Amerikaanse wetenschapper in de filosofie, schrijver, politiek activist en voorvechter van de mensenrechten is (bijlagen 45 en 46 van de aanvullende nota) en op YouTube gevolgd wordt door bijna vijfduizend mensen (bijlage 44 van de aanvullende nota). Verzoekende partij merkt op dat dhr. F. publicaties van verzoekende partij op zijn sociale netwerken heeft gedeeld (bijlagen 29-38 van de aanvullende nota). Verzoekende partij brengt daarnaast nog *printscreens* van onlinebijeenkomsten ter staving van haar contacten met dhr. F. (bijlagen 42-43 van de aanvullende nota). Verzoekende partij meent dat deze contacten met dhr. F. van groot belang zijn aangezien deze persoon zichtbaar en erkenbaar is op sociale netwerken, waardoor ook haar eigen publicaties meer zichtbaarheid krijgen.

De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoekende partij bijgebrachte stukken geen enkele afbreuk doen aan hetgeen hiervoor reeds werd gesteld omtrent haar activiteiten op sociale media. Immers dient te worden vastgesteld dat ook deze publicaties werden geplaatst met accounts die niet op haar eigen naam staan, maar op de naam 'K. Z.'. In haar communicatie met dhr. F. gebruikt verzoekende partij eveneens telkens de naam 'K. Z.' en niet haar eigen naam. Ook dhr. F. maakt enkel melding van de naam 'K. Z.' wanneer hij de publicaties van verzoekende partij op zijn account deelt. Nergens wordt de echte naam van verzoekende partij vermeld. Verzoekende partij blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar sociale media en de berichten die zij hierop plaatst.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog stelt dat de Iraanse autoriteiten bij haar schoonvader zijn langsgegaan en geïnformeerd hebben naar haar activiteiten in België en online, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op geen enkele wijze staft.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT